

Bilag 1.

INVALIDEFORSIKRINGSRETTEEN.

Amaliegade 23, København K.

Den 10. Februar 1927.

Til

Ministeriet for Sundhedsvæsen.

I Skrivelse af 29. f. M. (J. Nr. 27—24—27) har det høje Ministerium udbedt sig Rettens Ytringer meddelt vedrørende et af Ministeriet udarbejdet Udkast til Lov om Invalidforsikring.

Retten har behandlet det forelagte Udkast i et den 4. d. M. afholdt Fællesmøde og har endvidere ved et Udvalg den 8. d. M. haft Lejlighed til overfor Ministeren for Sundhedsvæsen at fremsætte Rettens Syn paa nævnte Udkast.

Paa Grundlag af de saaledes førte Forhandlinger skal Retten fremsætte følgende Bemærkninger:

ad Udkastets § 12: Rettens Sammensætning.

Efter de i Rettens mere end 5-aarige Virksomhed indvundne Erfaringer maa man hævde, at Rettens hidtidige Sammensætning med 2 Læger, 2 Sygekasserepræsentanter og 1 Arbejdsgiver har virket fuldt tilfredsstillende og har dannet et solidt sagligt Grundlag for de af Retten afsagte Kendelser.

Som Forholdet er nu, er Tilstedeværelsen af en alsidig Sagkundskab i det enkelte Møde sikret, baade med Hensyn til lægevidenskabelig og social Indsigt. Som Forholdene faktisk har udviklet sig, gøres den enkelte Sag til Genstand for Drøftelse mellem de enkelte Medlemmer ud fra de forskellige repræsenterede Synspunkter, saaledes at den i det enkelte Tilfælde mest relevante Sagkundskab faar Lejlighed til at gøre sig gældende.

Naar man gør sig klart, at en Institution som Invalidforsikringsretten ved sine Afgørelser maa regne med en vis Fejlmargen, en vis Fejlprocent, og samtidig fastholder, at Rettens Bestræbelser maa rettes mod at gøre den angivne Fejlprocent mindst mulig, vil det forstaas, at en Halvering af Rettens Medlemstal maa betragtes som en alvorlig Forringelse af Rettens Hjælpemidler i saa Henseende.

Ved at indføre, at Retten kun bestaar af eet Medlem af hver Kategori, vil den nu bestaaende Sikkerhedsfølelse hos Rettens enkelte Medlemmer faa et afgørende Knæk. Herpaa lægger Retten megen Vægt, idet man har den Opfattelse, at kun Afgørelser paa Grundlag af Drøftelser mellem ligestillede sagkyndige Medlemmer og Enighed mellem disse paa effektiv og forsvarlig Maade kan dæmme op for det Kapløb om Opnaaelse af Invalidrente, som Begæringernes endnu ikke nævneværdigt nedadgaaende Tal bærer Vidne om.

En Svækkelse af de enkelte Medlemsgruppers Repræsentation vil paa en uheldig Maade kaste en Usikkerhed ind i Rettens Afgørelser, som nødvendigvis vil medføre en forøget Anvendelse af Speciallægeerklæringer og ydermere betyde en Forsinkelse af Rettens Arbejde, idet Antallet af Sager, som udsættes til yderligere Undersøgelse og Drøftelse, vil stige betydeligt.

Man skal i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa, at der ved Retten, i Modsætning til andre Institutioner, f. Eks. Arbejderforsikrings-Raadet, kun i meget begrænset Omfang kan danne sig en saakaldt »Forretningsgang« eller mere skablonmæssig Bedømmelse af de foreliggende Sager. Alene ved en, ofte meget